

דברי חתן הפרס ע"ש עמוס דה-שליט לשנת תשס"ז

איליה מזין, בית הספר מכבים-רעות-מור

עשרה השנים האחרונות: יורם כרמון, שבי דרעי, דינה קרמונה, גליה דקל, יעקוב כהן, מאיר שמעוני ורבים טובים אחרים.

אראה את עובדי תיכון מכבים-רעות עם רות לסרי ושרה זהבי בראש המערכת ועירוני "ב" בתקופת ניהולה של אילנה שטרהל, את ויקי ואת אורה, עובדי תיכון למדעים לוד בניהולה של תמר כרמיאלי, את אנה אוסטרובסקי, את חיים, פנינה, ציונה, יעקוב ואלה כוכבי.

לנגד עיני יעלו עובדי המרכז לחינוך מדעי חמד"ע והעומדת בראשו ד"ר תהילה בן גיא – וכל מי שלא מכיר אותה ואת צוותה – מפסיד!

יופיעו החברים הטובים: שרה קרו, קורינה פולינגר, משה פרידמן ובהן חברתי הטובה איריס מור-מזרחי. תעלה המורה והמנחה שלי לכל התארים פרופ' אירינה לנין ז"ל.

יחד עמם יעלו הורי התלמידים והיושבים כאן ושורה ארוכה ארוכה של תלמידי בעבר ובהווה שבזכות השקעתי בהם אני נמצא כאן היום ואחריהם דמויות ילדים שבעתיד יהיו תלמידי גם כן.

ואני? אני אמשיך לעבוד, אמשיך להשקיע, אמשיך לראות את טובת תלמידי והצלחתם.

כי אני שהתחלתי דרכי כאן בארץ בבירא עמיקתא זכיתי והגעתי לאיגרא רמא ותפילה אני נושא בלבבי להמשיך להתקדם ללמד ולחנך כדי שתלמידי כולם יצליחו וישכילו.

ביום זה תודתי לכם חברי הועדה שבחרה בי וזיכתה אותי בכבוד זה.

לכם ולכולכם הנוכחים כאן תודתי והערכתי.

נכבדי אנשי מכון ויצמן ובראשם נשיא המכון פרופ' דניאל זייפמן, משפחת פרופ' עמוס דה-שליט, פרופ' בת שבע אלון ראש קבוצת הפיסיקה של המחלקה להוראת המדעים, מפמ"ר הפיסיקה ד"ר דוד סלע, ראש עיריית מודיעין מר משה ספקטור, חברי ועדת הפרס וכל הנוכחים אשר אין ביכולתי לנקוב בשמותיהם ומודה להם על שהם מכבדים אותי בנוכחותם.

פתחתי את יומני האישי; רציתי לקרוא על מעשי ודרכי בחמש עשרה השנים האחרונות והנה, אין בו דבר. כל כך חבל, חבל שלא כתבתי שום דבר ביומן האישי שלי: לא בילדותי, לא בנעוריי ולא בגיל מתקדם יותר. רציתי לדפדף ולמצוא בו את החומר – הכי מעניין, הכי מרגש, הכי מוצלח, הכי כואב, הכי נסער... חומר יפה לספר: "קטעים מיוחדים מההתכתבות עם עצמי" – הנה, נולד שם הספר. השם נולד, אך אין לי יומן.

לקחתי לידי את אלבום התמונות רציתי לדפדף בו, להעביר דפים ובהם תמונות שיספרו על רגעי עלייה ארצה, רגעי שמחה, רגעי פחד, רגעי אהבה, רגעי תמיכה ורגעי עזרה לראות ולספר על התמונות הכי אמיתיות ומרגשות.

אבל כל כך חבל, שלא התעסקתי עם המצלמה אף פעם: לא בילדותי, לא בנעוריי ולא בגילאים מתקדמים יותר.. חומר נהדר לספר שלי "אני זוכר את הרגעים הנפלאים" – הנה ושם נולד. השם ישנו, אך אלבום יש ותמונות בו אין.

שלפתי במהירות את קלטות הוידאו שלי. רציתי לראות מחדש סרטים ישנים ולא כל כך ישנים. סרטים על אנשים שחיו והולידו, תמכו, עזרו, חינוכו, ביקרו, חיבקו, בילו, סיפרו והקשיבו, סלחו וויתרו, נישקו והרגיעו. רציתי לכתוב תסריט על העבר ועל ההווה ולצלמו. אבל כל כך חבל, חבל שלא חיבבתי מסרעת ווידאו: לא כשהייתי ילד, לא כשהייתי נער ולא בתקופות מאוחרות יותר. השם קיים, סרטים – טרם. חומר מצוין לספר שלי "סאגה על הלב הישראלי" – הינה שם נולד.

אז במה בעצם ניתן לדפדף, לקרוא וללמוד? הייתכן כי ניתן לעשות זאת בזיכרון האישי שלי? כי ברגע שאדפדף בו, בזכרוני, יצוצו לנגד עיני הוריי שגרמו לי לבחור ולהישאר במקצוע אותו אני כל כך אוהב.

אראה את ראש עיריית מודיעין-מכבים-רעות, מר משה ספקטור הבקיא במערכת החינוך העירונית לפרטי פרטים החל באנשים החשובים ועד לעובד זוטר כמוני.

אראה את מורי וחברי ברוך קופל, בעבר מנהל תיכון מכבים-רעות והיום מנהל תיכון מקיף יהוד.

לנגד עיני יופיעו עובדי העירייה שעזרו לי ותמכו בי לאורך שנים